

bende derfor godt kunde bestræbe sig for at faa tre- eller fire-Bærelsens Lejligheder og igen udleje deraf — der eksperimenteres jo ogsaa paa den Maade — tror jeg dog, at naar denne Skat paalægges, ville Bestræbelserne for at staffe sig sunde og gode Boliger blive lammede. Jeg ser derfor ogsaa paa dette Punkt en Fare. Men selv om den Anstuelse, jeg her har fremsført, ikke skulde blive bekræftet af Erfaringen, ville dog sikkert alle være enige med mig i, at denne Skat vil komme til at ramme uretfærdigt paa mange Steder, i en overordentlig Grad uretfærdigt. Der blev jo i Gaar her fremsført mange Beviser i denne Retning. Det blev saaledes anført, hvorledes et Haandværk kan drive en stor Bedrift uden at holde Lokale til Folkene, uden at holde Magasin eller Butik, og hvorledes Udhøveren af et saadant Haandværk maaske kan tjene meget mere end den, der holder baade Magasin og Lokaler til sine Folk, og dog ikke rammes af denne Skat. Vi kunne til Ets. tage en Murer, som arbejder med en meget stor Arbejdsstyrke, maaske 50 Mand. Han holder ikke Lokale til sine Folk, har ingen Værkstedspads, holder hverken Magasin eller Butik, og han kan tjene betydelige Penge paa sine 50 Mand uden at betale Skat af sin Bedrift; men lad os saa tage en Smeder, som maa holde Arbejdslokale til sine Folk og have baade Magasin og Butik og holde Oplagsplads; han vil blive rammet i en overordentlig Grad af denne Skat. Der er dog i Sandhed ikke Spor af Forhold heri. Det kan være, at Smederen sidder og klarer sig i egenkunde, hvorimod Mureren tjener betydeligt, og dog beskattes Smederen, men den anden gaar fri for Huslejeskat. Jeg tror derfor, at alle maa være enige i, at denne Skat falder saa uretfærdigt og ulige paa Kjøbenhavns Borgere, at man ikke kan ønske, at den skal blive til Lov. Jeg skal fremsføre et eneste Bevis for, hvorledes det vil stille sig med Staten. Der gives jo i Kjøbenhavn Folk, som leve af deres Penge, Børsfolk og Rentiers, Folk, der have en betydelig aarlig Indtægt, men svare et mindre Beløb i Husleje. Jeg forudsætter nu, at en Mand har 20,000 Kr. i aarlig Indtægt og giver 2,000 Kr. aarlig i Husleje. Han vil komme til at betale Huslejeskat af 1,800 Kr., hvilket, naar Skatten er 4 pCt., giver 72 Kr. Jeg forudsætter dernæst, at en af Byens Borgere har en aarlig Indtægt af 1,800 Kr. og betaler 800 Kr. i aarlig Husleje. Han skal betale Skat af 600 Kr. og kommer, naar Skatteprocenten er 4, til at betale 24 Kr. i Skat. Sætter man nu Staten i Procentforhold til Ind-

tægten, saa vil den Mand, der har 20,000 Kr. aarlig Indtægt, kun svare 0,36 pCt. af sin Indtægt i Skat, hvorimod den Mand, der har 1,800 Kr. i aarlig Indtægt, maa svare 1¹/₃ pCt. af sin Indtægt i Skat, med andre Ord: af de 20,000 Kr. betales der 36 Ore i Skat af 100 Kr., men den, der har 1,800 Kr. i Indtægt, betaler 1 Kr. 33 Ore i Skat af hvert 100 Kr. af sin Indtægt. De ville altsaa kunne forstaa, at det er et Misforhold i en overordentlig Grad, og at det ikke paa nogen Maade er Tale om, at det nærmer sig til, hvad det skulde være, for at de skulde betale i Forhold til deres Indtægter. — Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Lovens Enkeltheder, men kun omtale en enkelt Tanke, som ogsaa fremkom fra det ærede Medlem for Kjøge i Gaar, nemlig, at man skulde have tvungen Opgivelse af sin Indtægt. Ja, jeg tror, at dersom man vilde gaa dertil, behøvede de kommunale Autoriteter slet ingen yderligere forøgede Indtægter ud over, hvad det vilde medføre. Det glæder mig overordentligt, at den Tanke er kommen frem fra anden Side. Jeg har fremsført den her i Tinget tidligere og fastholder naturligvis min Anstuelse. Det er urigtigt, at man ikke har tvungen Opgivelse. Det har vist sig paa mange Maader, at Folk sidde med store Indtægter og aldrig komme til at svare Skat af dem. Nu glæder det mig ligesom det ærede Medlem fra Kjøge, at man dog er noget inde paa denne Tanke i denne Lov, idet den, der vil opnaa at komme til at betale denne Skat af mindre end $\frac{1}{3}$ af sin Indtægt, vil være tvungen til at opgive denne. Man er saaledes ikke længer bange for den tvungne Opgivelse. Jeg vil dog nu haabe, at det ikke skal kunne siges her, at naar man i denne Lov ikke er bange for tvungen Opgivelse, er det, fordi det aldrig vil kunne komme til at ramme dem, der have de store Indtægter, thi det forekommer mig, at det er netop dem, man skulde ramme; men det er givet, at den tvungne Opgivelse, der kan være Tale om efter denne Lov, vil aldrig blive benyttet af dem med store Indtægter, men kun af dem med saa smaa Indtægter, at $\frac{1}{3}$ af deres Indtægt bliver mindre end deres Husleje. Tanken er imidlertid kommen frem, og jeg anholder de Herrer derpaa. Lad os saa tvungen Opgivelse ikke alene paa dette Omraade, men over det hele, saa komme vi Retfærdigheden nærmere end nu. Jeg vil derfor ønske, at det Spørgsmaal vil blive taget under Overvejelse, at vi skulle have tvungen Opgivelse. Jeg tror, at vi da ville blive fri for at bryde vore Hoveder med andre Forøgelser af Indtæg-